

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/67/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818201028
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7818201028.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému Z. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., J. XXX, o zaplatenie 3.988,57 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 11Csp/33/2018-113 zo dňa 11.1.2019 v spojení s dopĺňacím rozsudkom 11Csp/33/2018-163 zo dňa 17.2.2020 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutom výroku o lehote na plnenie uloženej peňažnej povinnosti.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom 11Csp/33/2018-163 zo dňa 17.2.2020 (ktorým doplnil vo výroku rozsudku lehotu 3 dní na plnenie peňažnej povinnosti) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.988,57 €, úrok 149,48 €, úroky z omeškania 7,74 €, úrok 13,90 % ročne z nezaplatennej sumy vo výške 4.087,16 € od 23.2.2018 do 23.02.2018, úrok 13,90 % ročne z nezaplatennej sumy 4.076,57 € od 24.2.2018 do 28.2.2018, úrok 13,90 % ročne z nezaplatennej sumy 3.988,57 € od 01.3.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.087,16 € od 23.2.2018 do 23.2.2018, zo sumy 4.076,57 € od 24.2.2018 do 28.2.2018, zo sumy 3.988,57 € od 1.3.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 149,48 € od 23.2.2018 do zaplatenia (I.) to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100 % (II.)

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia dlžnej sumy z titulu peňažného záväzku žalovaného z úverovej zmluvy č. 0161072 (ďalej tiež len „úverová zmluva“), ktorú žalovaný uzatvoril so žalobcom dňa 8.10.2014 a na základe ktorej mu žalobca poskytol peňažné prostriedky vo výške 5.000,- € oproti jeho povinnosti dlh splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 77,41 € a celý úver splatiť v lehote do 20.9.2024. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania a právnom posúdení veci podľa ust. § 507 Obchodného zákonníka, ust. § 52 a nasl., § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 1, 2 a 8, § 2 písm. a), b) a c), § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy dospel k záveru, že žaloba je dôvodná vzhľadom na to, že žalovaný neplnil svoje povinnosti splácať úver riadne a včas, bol žalobcom vyzvaný na predčasné splatenie úveru listom zo dňa 22.2.2018, z celkovej istiny 5.000,- € zaplatil do dňa zosplatenia úveru sumu 912,84 € a po zosplatení platbu 98,59 €. Preto žalobe vyhovel a pri zohľadnení žalovaným zaplatenej časti úveru rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi ním uplatnenú dlžnú

sumu vo výške 3.988,52 € spolu so zmluvným úrokom vo výške 13,9 % ročne a s úrokmi z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom znení. Aplikujúc ust. § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd určil žalovanému na splnenie peňažného nároku lehotu troch dní od právoplatnosti rozsudku a nevyhovel jeho žiadosti umožniť mu plnenie v splátkach, nakoľko žalovaný zostal pasívny a nepredložil žiaden relevantný dôkaz pre posúdenie jeho finančnej, sociálnej a rodinnej situácie potrebný pre rozhodnutie o umožnení splátok dlžnej sumy. V odôvodnení doplniaceho rozsudku súd prvej inštancie skonštatoval, že požiadavke žalovaného na splatenie dlhu nemohlo byť vyhovené tiež z toho dôvodu, že žalovaný nemá stály príjem, je nezamestnaný, nie je vedený na úrade práce a nepredložil žiadne dôkazy o tom, že by bol schopný splácať dlh v pravidelných mesačných splátkach. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania.

3. Rozsudok v časti vyhovujúceho výroku (I.) týkajúcej sa lehoty na plnenie uloženej peňažnej povinnosti, napadol včas podaným odvolaním žalovaný, v ktorom uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP, t.j. že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti a umožnil mu splácať dlh v mesačných splátkach, nakoľko nie je v jeho finančných možnostiach zaplatiť dlh jednorazovo. Uviedol, že svoju povinnosť predložiť súdu prvej inštancie doklady preukazujúce jeho mesačný príjem si nespĺnil, pretože na súdne pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 31.10.2018, pricestoval z Nemecka, v tom čase bol zamestnaný v slovenskej firme LUTO AUTOMOTIVE s.r.o. na pracovisku v Nemecku a požadované doklady nemal pri sebe, a preto sľúbil, že tieto doklady hneď po návrate do Nemecka doručí súdu. Tento sľub však nespĺnil, nakoľko po návrate do Nemecka ho zamestnávateľ dňa 11.11.2018 prepustil zo zamestnania, nemal finančné prostriedky na návrat na Slovensko, bol nútený sa dočasne zamestnať v spoločnosti OFFICE PERSONAL ERFUT, kde pracoval od 14.11.2018 do 12.2.2019, preto potvrdenie o príjme od tohto zamestnávateľa súdu nedoručil. Uviedol, že v súčasnosti je nezamestnaný a evidovaný na úrade práce. Mal za to, že k odvolaniu doložil všetky potrebné údaje a opätovne žiadal o možnosť splácať dlh v mesačných splátkach podľa splátkového kalendára.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že ust. § 232 ods. 3 CSP umožňuje súdu buď neurčiť paričnú lehotu, v takom prípade zostáva zákonná v trvaní troch dní od právoplatnosti rozhodnutia alebo určiť paričnú lehotu dlhšiu než 3 dni, avšak výlučne v odôvodnených prípadoch (nie splátky). Na podporu svojich tvrdení citoval právny názor z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/91/2017-128 zo dňa 16.5.2017 a argumentoval tiež tým, že rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Súd by takýmto rozhodnutím de facto úplne poprel nielen účinky predčasného zosplatnenia úveru, ale aj účel celého súdneho konania. Mal za to, že posúdenie finančných možností žalovaného pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia, kedy dôjde jednak k dôslednému zisteniu majetku žalovaného a jednak k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia. Pre posúdenie vymožiteľnosti pohľadávky nebude rozhodujúci iba príjem, ale celkové majetkové pomery povinného. Dôvodil, že oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprímerane zasahovať do právoplatne priznaných práv veriteľa. Uvedená výhoda povinného musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach (R 87/1966). Citoval tiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/116/2012 z 18.3.2013 hľadiská pre úvahu súdu, či sa žalovanému má priznať výhoda splátok. Záverom konštatoval, že vzhľadom na čas od podania žaloby mal žalovaný možnosť prejaviť svoju snahu a záujem dlh splácať a mohol priebežne peňažný dlh splácať aspoň v takej výške, ktorá by bola primeraná jeho finančným možnostiam. Žalovaný tak neuskutočnil, po zosplatnení síce zaplatil niekoľko splátok, avšak v zanedbateľnej výške, čo nepreukazuje jeho skutočnú snahu dlh hradiť ani jeho schopnosť ho splácať v určených splátkach, preto žalobca nesúhlasil s priznaním možnosti žalovanému splácať dlžnú sumu v mesačných splátkach.

5. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku vo veci samej a vo výroku o trovách konania neboli odvolaním napadnuté (§ 379 CSP), v týchto výrokoch nadobudol právoplatnosť (§ 227 ods. 1 CSP a § 367 ods. 1 a contrario CSP) a nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP a z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, lebo súd prvej inštancie správne posúdil otázku lehoty určenej žalovanému na splnenie peňažnej povinnosti. Odvolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku z hľadiska ním uplatneného odvolacieho dôvodu nemožno považovať za opodstatnené, a preto odvolací súd rozsudok v spojení s doplniacím rozsudkom v napadnutej časti vyhovujúceho výroku potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny.

7. Právna úprava lehoty na plnenie uloženej povinnosti je v civilnom sporovom konaní obsiahnutá v ust. § 232 ods. 2 až 4 CSP.

8. Podľa § 232 ods. 2 CSP ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

9. Podľa § 232 ods. 3 CSP súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

10. Procesná úprava ako hlavné (prioritné) pravidlo určuje, že v prípade povinnosti uloženej súdom je túto povinnosť subjekt splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výnimka z tejto zásady je založená na vlastnej úvahe súdu, že pokiaľ sa jedná o peňažné plnenie, nemusí byť zaplatené do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ale v dlhšej lehote. Za takúto dlhšiu lehotu je pritom nad akúkoľvek pochybnosť potrebné považovať tiež plnenie vo forme splátok. Ani určenie povinnosti plniť v splátkach totiž fakticky nepredstavuje nič iné ako len spôsob vyjadrenia dlhšej lehoty na plnenie, ktorý i keď zákon priamo neupravuje, výslovne s ním počíta v ust. § 232 ods. 4 CSP a zodpovedá tiež účelu a zmyslu oprávnenia súdu určiť dlhšiu lehotu na plnenie, ktorým je zmiernenie ťaživého dopadu okamžitého a jednorazového plnenia na osobu zviazanú povinnosťou plniť. Len výnimočne v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu ako zákonom určenú lehotu na plnenie. Každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú (exkluzívnu) výhodu povinného (dlžníka), ktorá však nesmie neprimerane zasahovať do právoplatne priznaných práv oprávneného (veriteľa). Ten totiž má vždy zaručené právo na uspokojenie priznaných nárokov v narušených súkromnoprávných vzťahoch. Z tohto hľadiska ide o zabezpečenie a realizáciu práva na súdnu ochranu oprávneného a zákonných záruk na definitívnu nápravu narušeného právneho vzťahu. Uvedená exkluzivita preto musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednáwanej veci je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach (por. R 87/1966). Hľadiskami pre úvahu súdu, či má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhodu splátok, bude najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného, žalovaným prejavovaná snaha o plnenie záväzku počas konania, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie sa v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok, nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé (por. R V/1968). Pritom je potrebné zohľadniť, že výška splátok musí odrážať nielen osobné pomery žalovaného ale tiež zodpovedať výške priznaného plnenia tak, aby k uspokojeniu žalobcu došlo v primeranej dobe. V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženej záujmov oboch účastníkov v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv či k možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 116/2012 zo dňa 18.3.2013).

11. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom o lehote na plnenie peňažnej povinnosti žalovaného rozhodol v súlade s cit. ust. § 232 ods. 2 a 3 CSP a uvedenými zásadami ustálenými v právnej praxi, pokiaľ uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu 3.988,57 € s prísl. v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a odvolací súd sa stotožňuje s jeho správnym právnym záverom, podľa ktorého žalovaný nepreukázal v spore splnenie zákonných predpokladov na určenie dlhšej lehoty na splnenie peňažnej povinnosti, príp. na plnenie v splátkach.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v priebehu konania skutkový stav tvrdený žalobcom nespochybňoval, žiadal o priznanie výhody splátok na zaplatenie dlžnej sumy, avšak svoje osobné, majetkové pomery a výšku svojich príjmov nedokladoval. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie správne konštatoval neúplnosť skutkových zistení potrebných pre objektívne posúdenie osobných, zárobkových a majetkových pomerov žalovaného ako jedného, nie však výlučného kritéria pre priznanie výhody splátok. Výstižne v tomto smere tiež poukázal na úplnú nečinnosť žalovaného v ďalšom konaní, napriek uloženej povinnosti zo strany súdu. Je potrebné zdôrazniť, že ťažisko povinnosti tvrdenia a dokazovania vo vzťahu k už spomenutým kritériám sudcovského práva pre určenie dlhšej lehoty na plnenie uloženej povinnosti (tiež pre určenie plnenia v splátkach) spočíva na tom subjekte sporu, ktorý sa tohto mimoriadneho opatrenia dožaduje. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu až nad rámec svojich procesných povinností, a to aj s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter sporu, v ktorom žalovaný požíval ako slabšia strana osobitnú ochranu (§ 290 a nasl., Čl. 6 ods. 2 CSP) vyvinul snahu zabezpečiť dostatočný skutkový podklad pre uplatnenie výnimky z inak zákonom stanoveného pravidla - lehoty na plnenie troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Opakovane vyzýval žalovaného na doplnenie jeho tvrdení a zdokladovanie ním tvrdenej nepriaznivej sociálnej situácie, čo napokon žalovaný ani nepopiera. Podľa obsahu spisu žalovaný na výzvy súdu nereagoval a nariadených pojednávaní sa nezúčastnil, pričom svoju neúčasť na pojednávaní dňa 11.1.2019 ani neospravedlnil. Pokiaľ za tejto dôkaznej situácie súd prvej inštancie určil žalovanému lehotu 3 dní na splnenie uloženej peňažnej povinnosti, rozhodol o paričnej lehote v plnom súlade so zákonom.

13. Žalovaný ani listinnými dôkazmi predloženými s podaným odvolaním - potvrdením o skončení jeho pracovného pomeru uzatvoreného so spol. LUTO Automotive, s.r.o. so sídlom v Košiciach (ktorý skončil v skúšobnej dobe dňa 11.11.2018) a potvrdením Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava zo dňa 5.3.2019 (podľa ktorého je od 13.2.2019 vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie) nepreukázal výšku svojich príjmov a že jeho sociálna situácia odôvodňuje v danom prípade uplatnenie výnimky z inak zákonom stanoveného pravidla (lehoty troch dní od právoplatnosti rozsudku) a určenie inej (dlhšej) lehoty na splnenie peňažnej povinnosti, príp. umožnenie plnenia v splátkach. Žalovaný je v súčasnosti nezamestnaný, pričom ani netvrdil, že má finančné prostriedky, príp. pravidelný príjem, ktorý by mu umožňoval splácanie dlhu žalobcovi v pravidelných splátkach, ktorých výšku navyše v odvolaní ani nekonkretizoval a nepredložil žiadny konkrétny návrh splátkového kalendára. Za tejto situácie aj podľa názoru odvolacieho súdu je ním navrhované plnenie v splátkach nereálne a v záujme spravodlivého usporiadania pomerov, i so zreteľom na výšku pohľadávky nemožno inak, než trvať na zaplatení priznaného peňažného plnenia naraz. Žalovanému však nič nebráni, aby po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, pokiaľ nie je v jeho možnostiach splatiť úverový záväzok naraz a bude mať zabezpečený pravidelný príjem, požiadal žalobcu o súhlas so splácaním dlhu v splátkach v konkrétnej výške a v dohodnutých termínoch a o odklad núteného výkonu rozhodnutia, príp. sa dohodol so žalobcom na zaplatení dlhu v inej primeranej dobe alebo požiadal o refinancovanie predmetného úveru.

14. Skutočnosti uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku v napadnutej časti vyhovujúceho výroku o lehote na splnenie uloženej povinnosti žalovanému, preto odvolací súd odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné a rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutom výroku podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Žalovaný nemal úspech v odvolacom konaní, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov konania a žalobcovi v súvislosti s podaným vyjadrením k odvolaniu ani podľa obsahu spisu žiadne trovy v odvolacom konaní preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 23.6.2021 o 10.00 hod. po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

17. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).